

A 2

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst ver-
schijnt minstens één-
maal per maand.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens dieper ontzetting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van het bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTENTEN te verwesenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wettijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuzen:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

Achtste Jaargang No: 3.
Maart 1935 No: 1.

DE COMMUNISTISCHE PARTIJ - OPPOSITIE
IN HOLLAND. (C.P.O.).

A 3

Als men de publicaties van de C.P.O. leest, ("De Vrije Tribune" en verschillende pamfletten), komt men tot de overtuiging, dat de C.P.O. werkelijk niets anders is, dan wat haar naam reeds zegt: een partij-oppositie. Het zijn pamfletten van de OPH, die met de partijburecratie in botsing zijn gekomen en wier streven het is, de partij van deze burecratie te zuiveren, omdat deze de activiteit, of wat deze leden daar dan onder verstaan, remt. Het zijn juist de actieve leden, die door hun activiteit binnen het raam der partij onmogelijk worden. Wat de C.P. verstaat onder activiteit, is de activiteit van "het apparaat", maar een activiteit, die aan het initiatief der leden ontspringt, is in de IIIe Internationale ontoelaatbaar.

Dat was al jaren zoo, maar het "verwijderen" van actieve leden wordt eerst in de laatste tijd tot massaal verschijnsel. Dit komt, doordat de samenwerking van de kapitalistische machten met het Russische staatskapitalisme zich in steeds sneller tempo voltrekt en Rusland kan deze verbindings door middel van de geheime diplomatie niet telkens in gevaar laten brengen door al te ijverige leden der partij. Rusland moet aan de kapitalistische machten toonen, dat het een "soezelijk" land is, waarmee ze gerust bondgenootschappen kunnen aangaan.

Het eerste gevolg hiervan is, dat de gevoerde partijgenooten zich aansluiten en een oppositie vormen. De band die ze bijeenhoudt, is de afkeer van de burecratie, die hun het werken onmogelijk maakte. In de praktijk is het altijd een of andere burecrat, waartegen ze te pletter liepen en waardoor ze zelf buiten "activiteit" werden gezet. Zodoende krijgt de oppositie sterk het karakter van persoonlijke grieven tegen degenen in de C.P.H., die daar de lakens uitdeelen. Dit blijkt uit een groot deel van het door de oppositie gepubliceerde materiaal.

Toch ontbreekt het inzicht niet, dat het eigenlijk veel meer het bureaucratisch stelsel is, dat hen met de bureaucraten in botsing brengt. Dit blijkt v.v. uit een Brief aan het EKKI, die we in No. 9 der "Vrije Tribune" afgedrukt vinden. Daarin wordt verlangd dat de partijleiding der C.P.H. door de IIIe Internationale gereorganiseerd zal worden, maar tevens wordt daarin tegen de IIIe Internationale zelf van leer getrokken. Dat gebeurt dan in deze vorm, dat verlangd wordt, dat de IIIe Internationale gereorganiseerd wordt, op een congres b u i t e n Rusland, en onder medewerking van alle oppositiegroepen bijeen te roepen.

Natuurlijk zijn de leden der C.P.O. niet zoo naïef, om te denken dat een dergelijke brief enig succes sorteert. 't Doel van zulke schrifturen is dan ook niet, om aan de IIIe Internationale iets te veranderen, maar dergelijke stukken dienen alleen, om de opposanten te verzamelen, om langs deze weg een macht tegen de bureaucratie in de C.P.H. te vormen. Dat men geen illusies had, dat de IIIe Internationale de verlangde hervormingen zou doorvoeren, blijkt heel duidelijk uit hetzelfde nummer der "Vrije Tribune", blz. 3. Daar staat:

"De termijn, die de C.P.O. in haar brief voor antwoord gesteld had, is intusschen versreken. Wat wij vreesden, is geschied. De Komintern heeft dit berisping zonder meer naast zich neergelegd. Zij heeft het zelfs geen antwoord waardig geacht. Dit is voor ons noch verrassend, noch teleurstellend. Wij hebben eigenlijk niet anders verwacht. Immers - de toestand in de C.P.H. is slechts een zwakke afspiegeling van de verwording van de geheele Kommunistische Internationale. Zwaar valt het ons, dit definitieve oordeel te moeten uitspreken. We zijn niet de eersten die dit doen. Duzenden voor ons zijn in de laatste jaren tot dezelfde afschuwelijke ontdekking gekomen. Eermaal was de Communistische Internationale een program - namelijk het program van Lenin, het program van de wereldrevolutie, Thans is zij alleen nog een werktuig in handen van de Russische belangenvertegenwoordigers, van Stalin, Litwinow, o.s., wat in zijn consequenties wil zeggen: een verlengstuk van de Volkenbondspolitiek."

En tevens blijkt hieruit, dat het verkurokratiseren van de C.P.H. niet afgeleid wordt uit de slechtheid van bepaalde personen maar dat het voortvloeit uit de belangen-politiek van Rusland. Een goed overzicht van deze kwestie vindt men in de "Vrije Tribune" No. 6 onder de titel: "Komintern, Sowjet-Unie en de toekomst van het Communisme". Daarin wordt uiteengezet, hoe de Sowjet-Unie het absolute overwicht in de IIIe Internationale heeft, en daar een politiek doordrijft, die met de belangen van de Russische staat als zoodanig overeenkomt. Het zijn maatregelen, die de "Opbouw" van Rusland bevordert en daartoe behooren

verdragen, bondgenootschappen, "Vredespolitiek" en "Volkenbond". En hier komt de belangenpolitiek van de Sowjet-Unie en dus ook de door haar uitgestippelde gedragslijn, in direct conflict met de opvattingen, die de revolutionaire arbeiders der C.P.H. over Communistische politiek hebben.

De arbeiders, die tot de C.P. kwamen, kwamen daar, omdat ze hier meenden hun activiteit van revolutionair-communistische gezindheid te kunnen plaatsen. Juist omdat ze activiteit wilden, kwamen ze tot de C.P. Ze onderwierpen zich daartoe aan een strenge partijdiscipline en slikten daarbij allerlei dingen van het bureaucratisch apparaat, waarmee ze het heelemaal niet eens waren, om zoo een eenheid van handelen te krijgen, die voor gezamenlijk actief optreden noodig is. Blijkt het echter, dat het apparaat deze activiteit niet meer wil, dan heeft deze discipline voor hen geen zin meer.

Verschillende stroomingen.

Uit het gepubliceerde materiaal blijkt, dat er op het oogenblik verschillende stroomingen in de C.P.O. door elkaar loopen. Ten eerste de "Leninistische strooming". Deze wil terug naar de stellingen, die op de eerste drie wereldcongressen der IIIe Internationale werden aangenomen. De feitelijke inhoud daarvan is, dat de communisten "in de massa" moeten werken op de bodem van de burgerlijke democratie. Het revolutionaire parlementarisme moet de tegenstellingen binnen de burgerlijke klassen in het parlement benutten voor de arbeiders en de vakbeweging moet door de cellentaktiek veroverd worden, waarmee het dan tot een "revolutionaire" vakbeweging wordt.

In de tegenwoordige tijd doet dit "Leninisme" nog al komisch aan. De burgerlijke democratie is internationaal in de groote lijn opgeheven. Van tegenstellingen der burgerlijke klassen, die door de arbeiders benut kunnen worden, is geen sprake, waar ze toch allen een eensgezind front vormen tegenover de arbeiders. Het "Leninisme", de leerstelling dat de arbeidersklasse door middel van de communistische partij, langs de weg van de oude arbeidersbeweging (partij en vakbeweging) de staatsmacht moet veroveren, is daardoor tot een ding zonder werkelijke inhoud geworden. Het "Leninisme" vindt zijn voedingsbodem in de burgerlijke democratie en met het wegvallen der burgerlijke democratie valt tevens het heels fameuze "Leninisme". Toch loopt deze strooming nog door de C.P.O. en dat betekent alleen, dat van deze strooming geen vernieuwing der arbeidersbeweging kan uitgaan.

De tweede strooming, de krachtigste, heeft dit soort "Leninisme" overwonnen. Ze wijst de verovering der vakbeweging en het parlementarisme van de hand, en oriënteert zich naar het radenstelsel. Maar hier heet het oppassen. Want de C.P.O. meent nog steeds, dat de "revolutionaire" partij de massa-bewegingen en de revolutie moet "leiden". Daarom ziet ze in de Raden niet de organen, waarmee de arbeiders ZELF strijden en hun lot ZELF in handen nemen,

4.

maar ze ziet in de raden alleen de werktuigen, die de partij gebruikt om de onbewuste massa's naar het communisme te leiden. De kracht van de partij is de maatstaf, waarmee ze de "rijpheid" van de revolutie meet. De C.P.O. staat nog op het "leninistische" standpunt, dat die Raden in de revolutie wel onontbeerlijk zijn, maar dat ze tenslotte toch niets anders kunnen zijn dan "centrales der verwar- ring", omdat in deze raden alle mogelijke politieke opvattingen ver- tegenwoordigd zijn. Daarom moet de "voorroede van het proletariaat", de communistische partij, deze Raden onder haar "leiding nemen. Deze partij-opvatting neemt dus zijn uitgangspunt in de tegenwoordige ide- ologische zwakte van de arbeidersklasse. En wie zijn taktiek daarop bouwt, is altijd fout. Uitgangspunt dient altijd te zijn: de beginselen, die eenmaal de kracht onzer klasse zullen uitmaken.

Direct verbonden aan deze opvattingen omtrent de taak der partij is de opvatting der propaganda. De C.P.O. wil "strijd", ze vat de "activiteit" op als het verwekker van allerlei schermutselingen met de heerschende klassen. Of om het anders te zeggen, ze zoekt haar kracht daarin, overal "actie's" te ontketenen, waar dit moge- lijk blijkt. Ze wil "verzet" wekken aan stempellokalen en werkplaatsen. De partij moet voortdurend de massa's opwekken, hun lauwheid af te schudden en als dat nog niet lukt bij de massa's, dan maar hier of daar aan eenig stempellokaal.

Deze taktiek, die z.g. revolutionaire energieën der mas- sa's moet wekken, voert alleen tot het tegendeel van wat het bedoelt. Deze speldenprikker-taktiek met alleen het revolutionaire deel der arbeiders af, ze verstroot de krachten in allerlei actie's, die nauwelijks toven "relletjes" kunnen uitkomen.

Een nieuwe arbeidersbeweging kan alleen van de grondslag uitgaan, dat voor de tegenwoordige strijd honderdduizenden nodig zijn. Ze kan zich daarom alleen richten op het voeren van propaganda onder de honderdduizenden, om hen beseft van de machtsverhoudingen bij te brengen, dat alleen de honderdduizenden tegen het kapitaal slag kunnen leveren. Het forceren van een "actie" aan een enkel stempellokaal heeft dezelfde zin, als wanneer één arbeider in een fabriek in z'n doode eentje gaat staken, n.l. onzin. Onze taak ligt daarom niet op het gebied van het forceren van "actie's", maar op het doen doorvreten der communistische propaganda tot in de uiterste uithoeken van de arbeidersklasse. Als de arbeiders hun kracht voelen, beginnen ze heusch wel, daarover hebben we ons geen oogenblik bezorgd te maken.

En tenslotte is er nog een derde strooming, de zwakste, die zich naar de beginselen van een werkelijk nieuwe arbeidersbewe- ging oriënteert. Hier breekt het beseft baan, dat de massa's alleen voldoende kracht kunnen ontwikkelen, als ze leeren zelf te strijden en hun Raden de zelf-beweging der massa's belichamen. Maar deze strooming is nog zoo zwak, dat ze nog niet eens tot uitdrukking kan komen in de publicatie's der C.P.O.

In de loop van de komende tijd zal de nieuw-oriëntatie dezer arbeiders verder voortschrijden, waarbij de verschillen nog duidelijker op de voorgrond gaan treden. Dan moet blijven wat bijeen hoort en wat niet.

5.

DE "NIEUWE PARTY" EN PROLETARISCHE
DEMOCRATIE

Het is voor de "leninistische" arbeidersbeweging (O.S.P., R.S.P., C.P.O.) een veeg teken, dat nog vóór de samensmelting dezer groepeerings tot stand gekomen is, diepgaande menings- verschillen aan de dag treden. Het gaat hier in het bijzonder om het deelnemen aan de verkiezingen voor de Provinciale Staten. Daarbij is dan gebleken, dat er een belangrijke anti-parlementaire strooming in deze organisatie's leeft. De C.B.O. treedt daarbij als gesloten anti-parlementaire eenheid op, zoodat deze groe- peering wel niet in aanmerking zal komen voor een "fusie", zoo- dat de "nieuwe partij" niet reer zal omvatten dan O.S.P. en R.S.P.

De "nieuwe partij" niet feliciteeren. Want we kunnen de "nieuwe partij" niet feliciteeren. Want deze "nieuwe partij" maakt al meteen een zeer bedenkelijke zwaai naar "rechts". Niet doordat ze aan parlementarisme doet, zij het van de z.g. revolutionaire soort. Neen, het zit hem veel meer in argumenten, waarmee het deelnemen aan de verkiezingen wordt goed- gepraat. Vroeger moest het parlement als "revolutionaire spreek- tribune" dienen, maar nu moet de verkiezingscampagne gebruikt wor- den, om de "democratische rechten" van de arbeidersklasse tegen Colijn te verdedigen. Want Colijn wil een aanval op het algemeen kiesrecht ondernemen, en de "FAKKEL" van 1 Febr '35 meent nu, dat het "harde revolutionaire plicht" is, "die politieke rechten.... tot het uiterste te verdedigen". Feitelijk zet "De Fakkel" het vraag- stuk van de verkiezingen dus op de veel bredere grondslag van: IS HET IN DE TEGENWOORDIGE TIJD ONZE TAAK DE BURGERLIJKE DEMOCRATIE TE VERDEDIGEN TEGENOVER DE AANVALLEN VAN DE REGERENDE KLASSEN? "De Fakkel" meent van wel. Ze zegt:

"Juist NU komt het er op aan, met de nieuwe partij aan deze verkiezingscampagne het karakter te geven van VERDEDIGING VAN DE POLITIEKE RECHTEN VAN HET PROLETARIAAT. Hierover kan en mag geen verschil van meening in onze rijen bestaan, dat wij met alle middelen en bij alle gelegenheden die politieke rechten, die het proletariaat binnen de kapitalistische staat verkregen heeft, tot het uiterste moeten verdedigen." (Cursief van "De Fakkel").

Te noemen dit een bedenkelijk zwaai naar "rechts", omdat dit naar een versteviging van de burgerlijk-democratische illusie's der massa's voert. En dit terwijl het wesenlijke kernpunt van de noodzakelijke machtsvorming der arbeidende massa's juist in het overwinnen der illusie's ligt! De heerschende klassen hebben met de democratie reeds lang gebroken. De democratie hoort thuis in een maatschappij, waar de groote kapitalen, dat is het bedrijfs- leven, in enkele handen zijn. De democratie past in een maatschappij van vele kleine bezitters, om hun verschillende belangen te behar-

tigen. Maar als de concentratie zich in het bedrijfsleven voltrekt, dan moet dit noodzakelijk ook op politiek gebied volgen. Het is nog altijd een oude, marxistische leerstelling, dat de ontwikkeling van het bedrijfsleven zich afspiegelt in de politiek.

Wie in de tegenwoordige tijd vecht voor de democratische rechten, vecht voor een verloren zaak. Hij probeert het rad der geschiedenis terug te draaien, zoals de handwevers vroeger deden, toen ze de textiel fabrieken bestormden, om de machines te vernietigen. Of zoals de bootwerkers deden, toen ze staakten, om de invoering van graanelevators te verhinderen. Men zou evengoed een vereniging kunnen oprichten om zonsverduisteringen te voorkomen, zoals we ergens lazen.

Voor eenige tijd schreef de bekende Amerikaanse journalist Knickerbocker in een artikel over Duitsland: "Duitsland zet de klok terug". En wij beantwoordden dat toen met die uitspraak: "Duitsland zet de klok vooruit!", omdat zich in de vorm van het nationaal-socialisme de heerschappij van het monopoliekapitaal voltrekt. En als we het dan toch over klokken hebben, dan zou men kunnen zeggen: De oude arbeidersbeweging, ook in z'n "leninistische" en "stalinistische" vorm, wil de klok stilzetten. En zoover ze het aan democratie verloren terrein terug willen veroveren, wil ze de klok terugdraaien. Daarom is de oude arbeidersbeweging tef doode opgeschreven.

"Een nieuwe arbeidersbeweging moet de blik vooruit richten. Ze heeft niet te weklagen over de goeie, ouwe tijd, die verloren ging, maar ze richt zich naar de nieuwe verhoudingen. Ze moet on-dubbelzinnig uitspreken, dat de burgerlijk-democratische periode voorgoed voorbij is, omdat ze onverenigbaar is met de belangen van de groot-kapitalen. Daarom richter we ons niet op de verdediging van de "democratische rechten", maar op de vorming van klassenmacht, die zich zeer ondemocratisch wil doen gelden. Een nieuwe arbeidersbeweging moet on-dubbelzinnig uitspreken, dat de burgerlijke democratie economisch en dus ook politiek onmogelijk geworden is, en dat het daarom voor de arbeiders nu om heel andere dingen gaat, n.l. om de verovering van de proletarische democratie."

Wat is de feitelijke inhoud van de proletarische democratie? Het is het opstijgen van de massa's, om het heele maatschappelijke leven in eigen beheer te nemen. Zoals de natuurwetenschappen door de techniek de natuurkrachten onderworpen hebben, zoo moeten de massa's de maatschappelijke krachten, die nu als een blind natuurproces de menscheit teisteren, aan zich onderwerpen. De massa's moeten de leiding van de enorme productiekrachten in de hand nemen, om het productieproces maatschappelijk te regelen. Dat is, dat de massa's hun lot in eigen handen nemen. De regeling, de ordening van het maatschappelijk productieproces door de massa's zelf zigt daarop, dat te bedrijven als collectieve eenheid optreden, uit de gemeenschap goetren opnemen als grondstoffen en machines en daarmee de producten voor de gemeenschap maken, onder verantwoording aan de

gemeenschap. Dit is de wezenlijke democratie, omdat alle arbeiders gelijk recht hebben van-meespreken in het maatschappelijk leven en daarmee ook een gelijke verantwoording hebben tegenover de samenleving. Dit is een werkelijke democratie, die echter met het tegenwoordige stembiljet niets te maken heeft.

Het opstijgen der massa's tot deze "proletarische democratie" is een langdurig proces, dat zich in heftige klassenstrijd voltrekt. Het vindt zijn voedingsbodem in de massabeweging, die iedere andere leiding dan die van zichzelf ontgroeit. Daarom heeft een nieuwe arbeidersbeweging dit als haar uitgangspunt voor haar werkzaamheid te nemen. Ze heeft het groote doel voor oogen: de massa's hun eigen leider! Haar geheele werkzaamheid moet dus daarop gericht zijn, bij iedere massabeweging deze proletarische democratie zoo ver mogelijk uit te bouwen. Dat wil zeggen: ze moet eraan werken, dat de strijdende massa's zelf alle organen scheppen, om alle functie's die uit de strijd voortvloeden, ZELF te vervullen. Dan groeit de KLASSEMACHT en stijgen we in een langdurig proces omhoog, om de maatschappelijke krachten te onderwerpen.

De "nieuwe partij" van O.S.P. en R.S.P. heeft van dit alles nog niet veel begrepen. Ze begrijpen nog steeds niet, dat een nieuwe arbeidersbeweging een geheel andere doelstelling noodig heeft, dat een nieuwe arbeidersbeweging een geheel nieuwe kijk op de eigenlijke groei van de klassenmacht noodig heeft. Daarom behoort de "nieuwe partij" tot de oude arbeidersbeweging. Ze wordt nog gedragen door de traditie's van een periode, die tot het verleden behoort. En daarom kan ze geen nieuwe, psychische krachten in de massa's losmaken, doch voert ze integendeel tot een versterking van de oude traditie's.

De propaganda, die de "nieuwe partij" denkt te voeren tegen de verslechteringen van het kiesrecht spreekt in dit opzicht duidelijke taal. Zoo zegt "De Faktel":

"Zoo zullen wij thans de gelegenheid krijgen, vooral de soc.-dem. arbeiders en kiezers duidelijk te maken, dat het door hen zoo zeer begeerde en zoo lang geëischte algemeene kiesrecht op het punt staat van te worden aangetast. Wij zullen er tevens op wijzen dat hun "democratische leiders" niet van plan zijn ook maar een vinger uit te steken, om dat te voorkomen. En wij zullen hen door ons voorbeeld, ook in dit geval, als in zoovele andere gevallen, hebben te bewijzen, dat zij wat dit betreft, slechts kunnen rekenen op de activiteit, de beginselvastheid en vooral de strijdvaremdigheid van de revolutionaire socialistes."

Ja, 't is prachtig! Inplaats van de burgerlijke gedachtegang, die in de ontwikkeling van het kiesrecht de democratische ontwikkeling van de maatschappij ziet, te breken, inplaats van de blik vooruit te richten naar de verovering van de proletarische democratie, gaat ze de soc.-dem. illusie's versterken en wil ze zelfs de massa's voor dit gedoe in de strijd werpen! Het wil ons voorkomen,

dat de "nieuwe partij" daarin geen succes zal hebben. Het wil ons voorkomen, dat de massa's waarschijnlijk net zoo min een vinger uit zullen steken als hun "democratische leiders", omdat de "democratie" nu reeds een aan een boom vastgebonden dood paard is.

Verantwoording der vrijwillige bijdragen.

S.A. te Z. 0.50 J.F. te Z. 0.50 T.J.O. te Z. 0.25 H.O. te Z. 0.50
L.S. te A. 0.50 L.H. te U. 1.- H.K. te H. 0.40 - H.M. te A. 2.50
Mej. L. te H. 1.- A.v.A. te A. 0.50 H.P. te A. 0.50 L.B. te A.
1.- F.G. te A. 1.50 N.N. te N. 1.-

Van de obligatieleening zijn uitgeloot de nummers 21, 22 en 37.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.

Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Soc. Geschiedenis
Int. Instituut
Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grootere werkloosheid en telkens diepere ontzetting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten werken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

Achtste Jaargang No: 4.
April 1935 No: 1.

De overgang van de burgerlijke democratie naar het fascisme, zooals de tegenwoordige tijd die te zien geeft, ontnemt aan de oude arbeidersbeweging haar feitelijke grondslag en doet een geheel nieuwe arbeidersbeweging ontstaan. Het onderstaande artikel wil nu een begin maken met het onderzoek van de vraagstukken die door deze ontwikkeling worden opgerold, de aard van de nieuwe arbeidersbeweging en zijn plaats in de klassestrijd.

NAAR EEN NIEUWE ARBEIDERSBEWEGING.

De machteloosheid.

† De arbeidersbeweging toont het beeld van de grootste verwarring. Talloze organisatie's en stroomingen bestrijden elkaar, terwijl de hongerzweep der bezittende klassen de breede massa's telkens opnieuw striemt. En na iedere zweepslag stijgt de verwarring in het kamp der arbeiders. Eenheidsapostels bezweren de arbeiders hun onderlinge strijd te staken, om-gemeenschappelijk tegen de bezittende klassen op te trekken. Deze dwazen begrijpen van de heele situatie niemandal. Ze meenen, dat de arbeidersklasse zoo machteloos is door haar gespletenheid, terwijl in werkelijkheid de steeds grootere innerlijke verdeeldheid ontstaat door de telkens duidelijker blijvende machteloosheid. Bij iedere nieuwe zweepslag laten de bezittende klassen zien, hoe de arbeidersbeweging, die de massa's gedurende de laatste 50 jaar in moeitvolle opofferende strijd hebben opgebouwd, niets waard is tegen de aanvallen van het kapitaal. De oude arbeidersbeweging blijkt, zooals Gorter het uitdrukte, een papieren zwaard tegen een stalen harnas.

Waardoor is nu de oude arbeidersbeweging niet opgewassen tegen de kapitalistische klassen? Waaruit ontstaat de machteloosheid der oude beweging? We wijzen hiervoor allereerst op twee oorzaken. Ten eerste is de oude beweging geheel gericht op de geleidelijke verbetering